

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D. a JUDr. Aleše Korejtky ve věci

žalobce: **D. s. a.s.,**
zastoupený advokátem Mgr. Lukášem Kulhánkem
sídlem Dlouhá 101/13, 500 03, Hradec Králové,

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství, IČ 72080043**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.3.2016, č. j. 9633/16/5300-22443-711377,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Vymezení předmětu řízení:

1. Žalobou podanou u krajského soudu bylo zahájeno řízení o přezkum zákonnosti rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku podle § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Rozhodnutím žalovaného bylo dle § 166 odst. 1 písm. c) zák. č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“)

Shodu s prvopisem potvrzuje

zamítnuto odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru vydanému Finančním úřadem pro Pardubický kraj ze dne 26. 5. 2015 č. j. 1001090/15/2801-50525-607304. Tímto dodatečným platebním výměrem byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíce srpna roku 2010 ve výši 2.896 Kč a stanovena povinnost uhradit penále ve výši 579 Kč.

2. Žalobce v žalobě uplatnil tvrzení, že v průběhu daňové kontroly, na základě které byl vydán výše uvedený platební výměr, navrhoval opakovaně důkazy výsledkem bývalých členů představenstva a dalších orgánů, jak upřesněno níže. Správce daně mu však ve většině jeho návrhů nevyhověl, žalobce tudíž odmítl podepsat zprávu o daňové kontrole. Žalobce má tak za to, že správce daně nahradil odůvodnění svého rozhodnutí výše uvedenou zprávou o daňové kontrole, což by však mohl učinit pouze v případě, že by byla žalobcem podepsána, či v případě, že by ji žalobce odmítl podepsat bezdůvodně.
3. Dále žalobce namítal, že, jelikož se zpráva nevěnuje pouze dani z přidané hodnoty, ale rovněž dani z příjmů, a také proto, že je v ní řešeno více zdaňovacích období, není možné aplikovat § 147 odst. 4 daňového řádu a použít daňovou zprávu místo řádného odůvodnění rozhodnutí. Žalobce poukázal na skutečnost, že zpráva o daňové kontrole má 135 stran, které se věnují různým daňovým povinnostem žalobce, tedy daňový subjekt musel vyhledat odůvodnění ve změti informací sám.
4. Dále žalobce konkretizoval tvrzení, že správce daně nevyslechl celou řadu osob, a to především Ing. M. P., předsedu představenstva v rozhodné době, a Ing. V. B., účetní v rozhodné době. Správce daně svůj postup zdůvodnil tím, že s uvedenými osobami hovořil sám žalobce a zjištění předložil správci daně. Tento postup žalobce nepovažuje za správný. Žalovaný se přitom blíže nevyjádřil k důvodům, proč návrhům na dokazování nevyhověl. Jestliže žalovaný uvedl, že žalobce v řízení neunesl důkazní břemeno, pak k tomu došlo právě z důvodu, že žalobci nebylo umožněno provedení všech nezbytných důkazů.
5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě sdělil, že se při svém rozhodování řídil zásadou volného hodnocení důkazů, ze které vyplývá, že není stanoven způsob dokazování rozhodných skutečností a ani množství důkazů, které by byly potřeba k dokázání určité skutečnosti. Žalovaný má za to, že v průběhu dokazování k žádnému pochybení nedošlo. Žalovaný se již ve svém rozhodnutí vypořádal s návrhem žalobce na provedení dokazování svědeckými výpověďmi. Dále uvedl, že žalobce nikterak neodůvodnil, jak by měli navrhovaní svědci prokázat jím tvrzené skutečnosti. Co se týče odmítnutí podepsat zprávu o daňové kontrole, domnívá se žalovaný, že žalobce k tomu neměl dostatečné důvody, přičemž o následcích bezdůvodného odmítnutí podepsání zprávy o daňové kontrole byl u ústního jednání řádně poučen.
6. Dále se žalovaný vyjádřil k namítané nepřezkoumatelnosti platebních výměrů, když uvedl, že v souladu s § 147 odst. 4 daňového řádu je zpráva o daňové kontrole součástí odůvodnění každého jednotlivého platebního výměru. Rovněž napadené rozhodnutí považuje žalovaný za dostatečně odůvodněné a splňující veškeré požadavky stanovené v § 102 odst. 3 a 4 daňového řádu. Žalovaný dále uvedl, že v souladu s konstantní judikaturou nelze povinnost vypořádat se se všemi námitkami interpretovat jako požadavek odpovědi na každou námitku či argument a na podporu tohoto tvrzení citoval nálezy Ústavního soudu (např. sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05 a III. ÚS 961/09). Žalovaný je toho názoru, že v napadeném rozhodnutí předložil logickou a ucelenou

argumentaci, přičemž se vypořádal se stěžejními body odvolání a tím naplnil požadavky zákona na přezkoumatelnost svého rozhodnutí.

Okolnosti rozhodné ve věci:

7. Dne 26. 8. 2013 byla zahájena daňová kontrola žalobce týkající se daně z přidané hodnoty a daně z příjmů za zdaňovací období od srpna 2010 do konce roku 2011. V rámci této daňové kontroly bylo zjištěno pochybení spočívající v absenci prvotních účetních dokladů k interním dokladům žalobce č. d100835, d100836 a d100837, které žalobce uplatnil při uplatnění odpočtu daně z přidané hodnoty. Správcem daně byl na základě tohoto zjištění vydán dne 26. 5. 2015 dodatečný platební výměr č. j. 1001090/15/2801-50525-607304, kterým byla žalobci za zdaňovací období srpna roku 2010 doměřena daň z přidané hodnoty v celkové výši 2.896 Kč a kterým mu byla rovněž stanovena povinnost uhradit penále ve výši 579 Kč. V platebním výměru odkázal správce daně na zprávu o daňové kontrole jako na odůvodnění rozhodnutí, která uzavírala, že při absenci prvotních daňových dokladů nevznikl žalobci nárok na odpočet daně z přidané hodnoty.
8. Žalobce podal proti výše uvedenému dodatečnému platebnímu výměru odvolání, ve kterém uváděl v zásadě shodné důvody nesouhlasu jako v podané žalobě. Žalovaný vydal dne 11. 3. 2016 žalobou napadené rozhodnutí, kterým odvolání zamítl a původní platební výměr potvrdil. Proti tomuto rozhodnutí pak žalobce podal žalobu, která směřovala nejen do výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, ale i do dalších rozhodnutí vydaných na podkladě jmenované zprávy o daňové kontrole. Vzhledem k jejich počtu a s ohledem na zásadu procesní ekonomie pak soud vyloučil projednání ostatních rozhodnutí do samostatných řízení.

Posouzení věci soudem:

9. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích řádně uplatněných žalobních bodů, a to podle skutkového a právního stavu v době rozhodování daňových orgánů (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.) po veřejném projednání věci. Krajský soud poznamenává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případě shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění, což v této věci činí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47, dostupné stejně jako všechna další citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu na www.nssoud.cz). K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznámá, že krajský soud je povinen reagovat na každou z dílčí argumentace a tu obsáhle vyvrátit, jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19).
10. Soud při posuzování použitelnosti zprávy o daňové kontrole vycházel s ustanovení § 88 odst. 6 daňového řádu, které stanoví: „*Odepření podpisu zprávy o daňové kontrole kontrolovaným daňovým subjektem bez dostatečného důvodu nemá vliv na použitelnost zprávy o daňové kontrole jako důkazního prostředku. O tomto musí být ve zprávě kontrolovaný daňový subjekt prokazatelně poučen. Okamžikem bezdůvodného odepření podpisu nastávají též účinky projednání, oznámení zprávy o daňové kontrole a ukončení kontroly.*“ Ze zprávy o daňové kontrole je zřejmé, že žalobce byl o následcích odepření podpisu poučen a ani on sám nenamítal opak. Žalobce odůvodňuje své rozhodnutí nepodepsat zprávu o daňové

kontrole tím, že daňový orgán neprovedl všechny jím navrhované důkazy, konkrétně nevyslechl všechny navržené svědky. Z předmětné zprávy o daňové kontrole vyplývá, že se otázkou navržených svědků správce daně podrobně zabýval a zdůvodnil, proč jejich výslech považuje za nadbytečný. Soud nemá důvod pochybovat o správnosti závěrů správce daně, že výsledky žalobcem navrhovaných svědků nebyly způsobilé změnit důkazní situaci. Žalobce uvedenými důkazy totiž nikdy nehodlal prokazovat, že existují prvotní daňové doklady, jejich existenci žalobce netvrdil. Pokud přitom daňový orgán dostatečně odůvodní, proč navržené důkazy neprovedl, nemůže být jejich neprovedení dostatečným důvodem k odepření podpisu ze strany daňového subjektu. Opačný závěr by vedl k absurdní situaci, kdy by daňový subjekt mohl bez jakýchkoliv omezení navrhoprovedení nadbytečných důkazů a správce daně by je musel vždy provést pod pohrůžkou toho, že pokud by tak neučinil, nebyla by zpráva o daňové kontrole použitelná jako důkaz pro dodatečné vyměření daně. Takový závěr by zjevně mohl vést k značnému prodloužení daňového řízení a k obstrukcím ze strany daňových subjektů. (Obdobný závěr ohledně námitek do způsobu hodnocení důkazních návrhů jako nedostatečného důvodu pro odepření podpisu zprávy o daňové kontrole vyplývá rovněž z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 11. 2015 pod č. j. 2 Afs 143/2015-71).

11. Žalobce dále vytýká dodatečnému platebnímu výměru, že místo odůvodnění toliko odkazuje na zprávu daňové kontrole, která je však velmi rozsáhlá a nepřehledná. Z toho důvodu pokládá původní rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Soud při posuzování této otázky vycházel z ustanovení § 147 odst. 4 daňového řádu, které stanoví: *„Dojde-li ke stanovení daně výlučně na základě výsledku daňové kontroly, popřípadě výsledku postupu k odstranění pochybností, považuje se za odůvodnění zpráva o daňové kontrole, popřípadě protokol o projednání výsledku postupu k odstranění pochybností.“* Soud neshledal žádného důvodu, proč by toto ustanovení nebylo možné aplikovat, jelikož daň byla skutečně vyměřena výlučně na základě daňové kontroly. Jedná se tudíž o situaci, kterou zákonodárce předpokládal. Jediným odůvodněním žalobce, proč není možné použít zprávu o daňové kontrole namísto odůvodnění platebního výměru, bylo obecné tvrzení o porušení zásad daňového řízení a Listiny základních práv a svobod. Žalobce uvedl, že odůvodnění na dvou stranách ze 135 stran nelze považovat za řádné. Otázkou řádného odůvodnění zprávy o daňové kontrole, na kterou navazuje platební výměr, se zabýval již Ústavní soud, který v nálezu ze dne 27. 8. 2001 pod sp. zn. IV. ÚS 121/01 uvedl: *„Byl-li dodatečný platební výměr, který nemusí obsahovat odůvodnění jako nezbytnou součást rozhodnutí (§ 46 odst. 7, § 32 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků), vydán na základě předtím provedené daňové kontroly, pak závěry správce daně týkající se kontrolního nálezu, výsledku a způsobu jeho zjištění, jakož i reakce na vyjádření a případné návrhy daňového subjektu, musí být přezkoumatelným způsobem seznatelné ze zprávy o daňové kontrole.“* Soud dospěl k závěru, že uplatněná žalobní námitka není důvodná, jelikož správce daně zpracoval zprávu o daňové kontrole dostatečně podrobně a přehledně její obsah uspořádal, tedy rozhodně nelze hovořit o nepřezkoumatelnosti. Klíčové okolnosti vedoucí k vydání platebního výměru jsou ve zprávě jasně popsány a i žalobce byl schopen se ve zprávě zorientovat, když uvádí čísla stran, na kterých je možné najít odůvodnění tohoto platebního výměru. Požadavky na odůvodnění stanovené Ústavním soudem ve výše citovaném nálezu tak byly správcem daně naplněny. Konečně žalovaný vydal na základě odvolání žalobce napadené rozhodnutí, ve kterém jsou popisovány pouze skutečnosti vztahující se k platebnímu výměru doměřujícímu daň z přidané hodnoty za zdaňovací období srpen roku 2010, tedy ve vztahu k žalovanému rozhodnutí žalobce ani nemůže

důvodně tvrdit případnou nepřehlednost odůvodnění. I sám žalobce v podané žalobě spojil veškeré námitky proti všem dodatečně vydaným platebním výměrům v jeho věci, čímž dává najevo, že komplexnost problematiky nebude tak vysoká, aby způsobila nepřezkoumatelnost souhrnné zprávy o daňové kontrole.

12. Dále žalobce namítal, že správní orgány nevyslechly všechny jím navrhované svědky, konkrétně Ing. M. P. a Ing. V. B. Zde je potřebné zdůraznit základní zásadu dokazování spočívající v tom, že účastník musí nejprve tvrdit rozhodné skutečnosti a poté navrhnout důkazy k jejich prokázání. V daném případě však žalobce netvrdil žádné skutečnosti, které by mohly odůvodnit závěr o správnosti jeho odpočtu daně z přidané hodnoty, zejména netvrdil, že by těmito výsledky mělo být prokázáno vydání prvotních daňových dokladů, správce daně tudíž neměl důvod provést dokazování výsledky navržených svědků.
13. Pro stanovení okruhu ve věci relevantních důkazních prostředků je stěžejní ust. § 73 odst. 1 písm. a) zákona o dani z přidané hodnoty, podle kterého musí plátce daně pro uplatnění nároku na odpočet daně z přidané hodnoty při odpočtu daně, kterou vůči němu uplatnil jiný plátce, mít daňový doklad. Existence platného daňového dokladu je tedy nezbytnou podmínkou pro uplatnění odpočtu daně z přidané hodnoty a samotná existence plnění bez takového dokladu nemůže být dostatečným důvodem pro uznání nároku na odpočet této daně. Správce daně ve své zprávě uzavřel, že ze „Zápisu z jednání“, který předložil žalobce, vyplývá, že žalobce vůbec prvotními daňovými doklady nedisponuje.
14. Ve vztahu k rozložení důkazního břemene je pak třeba uvést následující. Ustanovení § 92 odst. 3 daňového řádu uvádí: *„Daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních.“* Žalobce tedy měl povinnost prokázat svůj nárok na odpočet daně z přidané hodnoty předložením daňového dokladu, jak vyplývá z § 73 odst. 1 písm. a) zákona o dani z přidané hodnoty. Pokud tak neučinil, tedy žádný takový prvotní doklad nepředložil ani netvrdil, že by jím kdy disponoval, rozhodl správce daně po právu, když žalobci doměřil daň z přidané hodnoty. Tvrzení žalobce, že mu správcem daně nebylo umožněno dostat jeho důkaznímu břemeni, tudíž neobstojí, jelikož svědecké výpovědi nemohly nic změnit na skutečnosti, že žalobce uvedenými doklady nedisponuje a nedisponoval. Ze svědeckých výpovědí mohlo maximálně vyplynout to, co jimi hodlal žalobce prokázat, totiž že došlo k uskutečnění zdanitelného plnění. To ovšem bez existence daňových dokladů nemá na povinnost žalobce zaplatit daň z přidané hodnoty žádný vliv. Uvedený právní názor odpovídá i konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu, byť ta neřešila přímo otázku naprosté absence daňového dokladu. Závěry své rozhodovací praxe vyjádřil Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 7 Afs 237/2015 -33, kde uvádí: *„daňové řízení je ovládáno zásadou, že daňový subjekt má povinnost jednak přiznat daň (břemeno tvrzení) a povinnost toto tvrzení prokázat (břemeno důkazní). V dané věci je stěžejní otázkou, zda stěžovatel prokázal uplatněný nárok na odpočet DPH ve smyslu ust. § 72 a 73 zákona o DPH. Podle ust. § 72 odst. 1 zákona o DPH má plátce daně nárok na odpočet DPH, pokud přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Vznik nároku na odpočet DPH prokazuje plátce v první řadě daňovým dokladem ve smyslu ust. § 73 citovaného zákona. Jak bylo opakovaně judikováno Nejvyšším správním soudem a Ústavním soudem, prokazování nároku na odpočet DPH je prvotně záležitostí dokladovou, ale současně je třeba respektovat soulad s faktickým stavem. Jak vyplývá např. z nálezů Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2001, sp. zn. IV. ÚS 402/99, a ze dne 11. 2. 2008, sp. zn. I. ÚS 1841/07, důkaz daňovým*

dokladem je pouze formálním důkazem dovršujícím hmotněprávní aspekty skutečného provedení zdanitelného plnění.“

15. Z výše uvedeného závěru soud dovodil, že ač je správce daně povinen zkoumat, zda údaje uvedené v daňovém dokladu odpovídají skutečnosti a došlo k poskytnutí zdanitelného plnění, není možné na povinnost existence daňového dokladu zcela rezignovat a dospět k závěru o oprávněnosti odpočtu daně, ačkoliv nebylo prokázáno ani tvrzeno, že daňový doklad byl vystaven. Existence daňového dokladu je primární otázkou, kterou daňové orgány zkoumají, a teprve po předložení těchto dokladů mohou přistoupit k úvaze, zda skutečnosti uvedené v těchto dokladech neodporují skutkovému stavu. Z toho plyne, že pokud žalobce nebyl schopen v rámci daňového řízení předložit chybějící daňové doklady ani jejich existenci netvrdil, disponoval pouze svými interními doklady, nebyl by výslech svědků k této otázce účelný a správce daně postupoval správně, když tento důkaz jako nadbytečný neprovedl.
16. Uvedený závěr má oporu v textu Směrnice Rady č. 77/388/EHS o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obratu - Společný systém daně z přidané hodnoty: jednotný základ daně (dále jen „šestá směrnice“). Ta v článku 178 stanoví, že při odpočtu daně z přidané hodnoty za zboží či službu, za které již v daném členském státě tato daň byla či má být odvedena, musí osoba povinná k dani mít fakturu vystavenou v souladu s dalšími podmínkami této směrnice. Tedy v případě absence originálních dokladů není možné žalobci přiznat nárok na odpočet daně z přidané hodnoty. Na danou věc proto nedopadá ust. § 73 odst. 5 zákona o dani z přidané hodnoty, podle kterého neobsahuje-li doklad pro prokázání nároku na odpočet daně všechny předepsané náležitosti daňového dokladu, lze nárok prokázat jiným způsobem. Uvedené právní ustanovení totiž dopadá na případy vad existujícího, resp. vydaného daňového dokladu. Jestliže však nebylo vůbec prokázáno ani tvrzeno, že zcela konkrétní daňový doklad konkrétního obsahu byl kdy vydán, pak nelze takovou absenci zhojit.
17. Nad rámec výše uvedeného soud připomíná, že otázka, zda byl nárok na odpočet daně řádně prokázán, se řídí zásadou volného hodnocení důkazů, jak vyplývá např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2008, č. j. 5 Afs 5/2008 – 75, který uvádí: *„Zásadu volného hodnocení důkazů zakotvenou v § 2 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, nelze vykládat tak, že by závěry správce daně o skutkové stránce věci mohly být výsledkem libovůle. Takové závěry musí naopak vyplynout z racionálního myšlenkového procesu odpovídajícího požadavkům formální logiky, v jehož rámci bude důkladně posouzen každý z provedených důkazů jednotlivě a zároveň budou veškeré tyto důkazy posouzeny v jejich vzájemné souvislosti. Tato úvaha musí být v konečném rozhodnutí v daňovém řízení přezkoumatelným způsobem vyjádřena a plně podléhá kognici správních soudů.“* Po přezkoumání skutečností uvedených jak ve zprávě o daňové kontrole, tak v žalobou napadeném rozhodnutí, dospěl soud k závěru, že daňové orgány naplnily tyto požadavky. Rozhodnutí je přesvědčivé a srozumitelně odůvodněno a soud nemá důvod zpochybňovat skutkové závěry, ke kterým správce daně a žalovaný dospěli.
18. Veškeré námitky žalobce proti uvedenému platebnímu výměru soud vyhodnotil jako nedůvodné, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Náklady řízení:

19. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci (§ 60 odst. 1 s. ř. s.), když žalovaný byl ve věci plně úspěšný, avšak práva na náhradu nákladů řízení se vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 17. ledna 2018

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu